

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. XXXII. Joannes Baptista Ptolomæus Pistoriensis S. J.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. XXXII.

JOANNES BAPTISTA PTOLOMÆUS PISTORIENSIS S. J.

Joannes Baptista è Societate Jesuit. S. Stephani in Monte Celio Cardinalis Pistoriensis natus est An. 1653. 3. Dec. Nobilem in Hetruriâ Pistoriam, ipse ex Domò longè Illustrissimâ, Patriam nactus; & si quidem ab Antiquis Hetruscis Purpuram & Fasces olim Roma Orbis Domina mutuae visa, modò planè vices luculenter rependit, ad Solium, ad Purpuram, ad Fasces Hetruscos sine numero Viros vocando. Sic ad sumum Pontificatûs apicem ex Hetruriâ evocabantur S. Linus, qui anno à reparata nostra salute septuagesimo Divi Petri immediatus Successor exstiterat; ut adeò Romana dignitas in Hetruscum hominem primò omnium post Petrum caderet. S. Euty-chianus Hetruscus Cathedram Petri ascenderat An. 275.; & erat perpetuum Manichæorum flagellum S. Joannes Hetruscus Romano in Solio sedebat An. 523 juratus Arianorum hostis. Sabianus Hetruscus Gregorio Magno An. 604. Magnus Magno successerat. Martinus II. Hetruscus Ecclesiam moderabatur An. 883. idemque Græcorum errorum profligator acerrimus erat. Post eum Romanus II. Hetruscus, qui sedit An. 900. Romanæ fuit gloria Gentis. Gregorius VII. Hetruscus Henrici IV. Imperatoris fastum, qui Romanæ Ecclesiæ jura diminutum ibat, in forti Numinis Brachio fregit. Idem à Mathilde piissima Matronâ Patrimonium Petri donum tulerat. Alexander III. Hetruscus Friderici Ænobardi nefariis in Ecclesiam conatibus pro virili obstiterat; cujus honoribus Itali splendidam Urbem Alexandriam in Ducatu Mediolanensi, ejus de nomine dictam, dicaverant. Pius II. Hetruscus è Gente Piccolomineâ ipsemet ad Sacrum bellum adversus infideles gerendum iturus erat; sed Martia Consilia Mytrato Antistiti mors interveniens discusserat. Pius III. Hetruscus itidem Piccolomineus, Pontifex licèt brevissimus (nam non ultra quatuordecim dies federat) meritis tamen ætatis annos transcendebat. Certè nostra Germania Piccolomineos non ignorat; nam copiæ, quas Octavius Piccolomineus ducebat, ex denique fuerunt, à quibus Gustavus Adolphus, Gotticum illud fulmen, sua tellure reconditum fuit. Leo X. Hetruscus ex Medicæorum Principe familiâ Pragmaticam Sanctionem per Regnum Galliarum, Francisco I. assentiente, magno pro Sede Pontificia emolumento sustulerat. Clemens VII. Hetruscus itidem Medicæus, à Davide Æthiopiæ Imperatore An. 1528. legationem susceperat, qua is obedientiam Sedi Apostolicæ & obsequium deferebat. Optimi tamen ejus

Y

Pon

Pontificis regimen ingenti Ecclesiæ clade deformabatur. Nam Ludovicus Hungariæ & Bohemiæ Rex, ingenti proelio à Solymanno Turcarum Imperatore A. 1526. devictus, in paludibus, quibus demergebatur, miserè interierat. Subinde Buda cum magna Hungariæ parte, quâ dolo, quâ vi à Turcis subigebatur. Postea Cæsareus miles occupatam A. 1527. Borbonio Duce Romam miserum in modum expilabat. Leo XI. Hetruscus iterum ex Medicæis pene Septuagenarius canitiem suam triplici Tyarâ condecoratam vidit. Urbanus VIII. Barberinus Hetruscus in bello tricennali Europæ Principibus instabat, increpabat (prout singulos in rem Catholicam animatos advertebat) ut comūne periculum fortiter propulsarent. Demum Alexander VII. Hetruscus ex domo Chisæ Romanos Tybris inundatione, & pestiferâ unâ strage pessimè affectos, refocillabat; frumento, pecuniis, pharmacis laborantes juvabat. Hi, Hi fuere Viri prorsus egregii, quos ex Hetruscis ad sumum evectos Solium Sacra Roma vidisti! Et quibus denique, quantisque Viris Sacram Purpuram tradidisti? Ex Hetruscis Senensibus eam obtinuerunt Chisii, Piccolominei, Zondodarii, Bichii, Bandinelli, Ninii &c. &c. ex Florentinis Medicæi, Barberini, Falconerii, Corfini, Acciajoli, Sacchetti, Bandini, Bonfii, Ubaldini &c. &c. Ex Pistoriis Rospigliosi, Fabroni, Ptolomæi &c. &c. Verum enimverò Joannes Baptista Ptolomæus vir omnibus numeris absolutissimus Hetruscam Magnificentiam Ore, Habitu, Eloquio exprimit. Cum ab incunabilis pietatem spiraret, adolescens factus, Jesu Societatem ingrediebatur, dignissimus tanto Socius Magistro. In religioso Ordine tam admirandos brevè successus fecerat, ut vel inter suos, quos Doctissima Orbis Lumina omnes credunt, emereret. Præsertim Historiam Sacram æquè ac profanam, eo fructu percurrerat, ut in eo utilissimo studio ad multorum stuporem planè eruditissimus evaderet. Inde contigit, ut Annales Ecclesiasticos, à famosissimo Cardinali Baronio usque ad annum 1198. præclarè deductos, doctissimo calamo aggredieretur, eos ad nostra usque tempora (nam providâ Cœli curâ hoc intelligentiæ Lumen servandum confidimus) deducturus; quos si absolutos literatus orbis conspiciet, quoties doctissimum Baronium manibus tractabit, toties in Ptolomæo unâ admirabundus hærebit; nec prima præstantiora quàm media, aut media quàm ultima sentiet. Tam Doctum Lumen Purpureo Cœlo à se inferendum Clemens XI. censuit; Hinc A. 1712. 18. Maij Virum de Literario Orbe meritissimum Sacro Purpuratorum Collegio motu proprio adscripserat. Quam ille dignitatem, haud gravatè aliàs secum & cum suis libris versatus, denique admisit, quia admittere jubebatur. Postea in Quesnellianos errores profigandos, toto pectore incubuit. Fuerat Pascasius Quesnellus Sacerdos Oratorii Parisiis. Is Reflexionibus moralibus novum Testamentum ita illustraverat, ut magis obscuraret. Volvebantur tamen & revolvebantur libri illi Quesnelliani per complures annos à Gallis, suò etiam geniò in novitates quascunque intentissimis; deprehendebantur tamen manifesti errores, vel hæresin continentes, aut hæreticæ pravitati proximi, aut cum summo legentium scandalo conjuncti. Hinc una supra centum propositiones A. 1713. gravi è Vaticano fulmine vapulabant. Quesnellus quidem Amstelodamum fugam arripnerat, ubi An. 1719. Senecio plusquam Octuagenarius decesserat, Sacris Catholicorum ritu, ut ajunt, ante mortem probè munitus. Nec tamen suos errores secum unâ abstulit; quia in Galliâ etiam ex Primatibus admiratores inveniebat & cultores. Postulabant, quicumque pro Quesnello stabant, ut Sacra Sedes noviter declararet, in quo sensu rejectas propositiones & damnatas vellet? contrâ Obedientioribus satis erat, rejectas & damnatas fuisse. Hoc de Ludovico XIV. Inviçtissimo Galliarum Rege immortalis nominis ejus gloriâ fatendum est, ab illo providissimâ curâ invigilatum fuisse, ut sub primis adhuc cineribus gliscens incendium, maturè & efficacibus adhibitis remediis extinqueret, ne in altiores aliquando flammæ, nec faciliè extinguibiles, exurgeret. Is ul-

ultimus conatus erat , quo Sapientissimus ille Coeli Liligeri Phœbus felicissimum suum Regimen coronaverat. Et licet post illius mortem Quesnellianæ illæ turbæ magis aufercerent , Ludovico tamen XV. Regni fascibus admoto , & Atavi sui laudabilissimis vestigiis fortiter insistente , jam jacet antiquatus error , qui exoriens tanti supercilii fuerat. Et hæc firmissima illa Sparta erat , quam Eminentissimus Purpuratus Ptolomæus virtute plusquam Atticâ , nec impari eloquentiâ oppugnatum ibat , nec dies , nec noctes cessando , dum virulentam viridi sub herbâ latentem anguem , seu sub Quesnellianâ larvâ reatum Jansenismum protereret. Anno 1715. Sacri Officii Assessor à Clemente XI. denominabatur , & ejusmodi Sapientiæ Magistris Sacræ Reipublicæ præsidentibus , non potest non sua Orthodoxo Orbî felicitas constare. Postea in examinandis Græcis ritibus totus occupabatur , ne ejus Religionis qualiscunque cultus , qui alicubi , in media præsertim Barbarie tenuia primæ originis vestigia conservaret , penitus interiret ; & nisi Sacra Roma maximarum opum impendio studiosissimè , Missionariis undequaque immisissis , invigilaret , totus quantus est cultus , pessumdaretur. Anno 1721. Eminentissimus Ptolomæus à Francisca Sybilla Augustâ Badensi , Ludovici Wilhelmi Cæsareorum armorum archistratego inclyto relicta viduâ pretiosissimam casulam , auro & gemmis affabrè distinctam , ejus Principissæ manuum opus , receperat , ut in Romanâ Societatis Jesu Ecclesiâ , quam Gregorius XIII. Pontifex Maximus summis sumptibus magnificentissimè extrui curaverat , Germanæ monumentum Munificentiæ existeret. Eo quidem tempore Canonicatum in Ecclesiâ Augustanâ vacantem pro Georgio Augusto , secundo genito Ludovici Wilhelmi piissimæ memoriæ filio , proposuerat , facili ad concedendum Pontifice , ubi Piissimæ Parentis preces , quæ suarum splendore virtutum Romam postea præsens decoraverat , accedebant. Eodem anno Deo ita Ordinante in prædictâ Ecclesiâ Societatis Jesu , die Sancto Ignatio Loiolæ Sacra , Officio , suavissimo Musices concentu solemniter decantato , Ipse cum Eminentissimis Purpuratis Joanne Baptista Salerno , & Alvaro Cienfuegos , utroque è Societate Jesu Viris Maximis , interfuerat. Quæ ante illud tempus felicitas Sacro huic Ordini nunquam obtigerat , ut tres unâ Sacræ Romanæ Ecclesiæ Purpuratos Patres , è suo Plantario prodeuntes intueretur ; Nec tamen res mira Romanis visa , quod qui in partem egregiorum laborum in totum terrarum orbem exientes venirent , solidissimæ doctrinæ suæ & Religiosissimi Zeli bravium unâ reportarent. Nec enim hi soles , plenis virtutum radiis omnium animis sese infundentes , unquam latere possunt. Certe tantus est Eminentissimus noster Ptolomæus , qui vel summus esse mereatur , nisi felix nostra ætas unâ Clementes , Innocentios , & Benedictos faustissima Nomina tulisset , quorum Eximiis Virtutibus non minùs ex

æquo Romanum debebatur

Solium.

No.